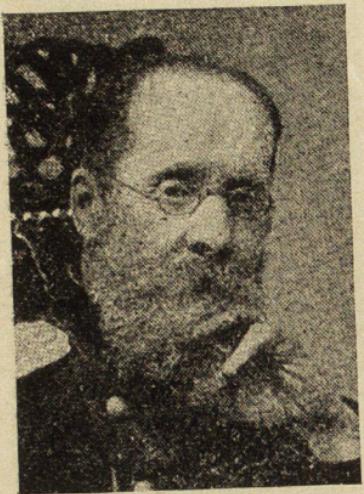

самъ по-късно професоръ въ последната — съчинъ генераллейтенантъ, въ музиката — ученикъ на Монюшко, Даргомижки и Балакиревъ. К. принадлежи къмъ групата „петорка“ или „новата руска школа“,

Цезарь Кюи

за идеите на която той е писалъ редица статии. Предимно вокаленъ компонистъ, макаръ и числящъ се къмъ „петорката“, неговата музика не носи национални руски черти. Творби: 4 сюити и 2 скерци за оркестър; единъ струненъ квартетъ, както и оперитъ: „Кавказки пленникъ“, „Синът на мандарина“, „Уйлямъ Ратклифъ“, „Морскиятъ разбойникъ“, „Матео Фалкони“, „Мамзель Фифи“ и „Капитанска дъщеря“; клавирни нѣща и много пѣсни. К. е довършилъ и инструментиралъ посмъртната опера на Мусоргски — „Сарочинская ярмарка“.

Кюивръ, фр. cuivre — у французите, общо наименование на медните инструменти въ оркестра.

Кюкенъ, Фридрихъ Вилхелмъ — Kücken, Friedrich Wilhelm — значителенъ компонистъ, род. 16 ноември 1810 въ Блекеде при Люнебургъ, умр. 3 април 1882 въ Шверинъ, кѫдето е училь органъ при тамошния органистъ Люрсъ. Изучавайки пиано, флейта и цигулка, той направя такива успѣхи, че бива приетъ въ оркестра на Херцога като първи цигуларь, и назначенъ за учител по музика въ двореца. Въ това време се явяватъ на свѣтъ и първите му пѣсни, отъ които „Ахъ, какъ е туй възможно“ (придобила голѣма популярностъ въ Тюрингия), и дуета „Ловецъ“ съ най-известни. Следъ като учи при Бирнбаумъ въ Берлинъ, публикува единъ голѣмъ брой пѣсни и опера — „Бѣгство въ Швейцария“. 1841 се занимава при Зехтера въ Виена, 1843 ржководи голѣмитѣ пѣвчески тѣржества въ Сентъ Галенъ и Апенцель, а следъ това отива въ Парижъ, дето учи при Халеви композиция и при Бордони пѣнне. 1849 диригира съ голѣмъ успѣхъ операта си „Претендентъ“, и бива назначенъ тамъ отъ начало втори, а по-късно първи дворцовъ капелмайсторъ. К. е вокаленъ компонистъ, и творбите му за хоръ, мажжитѣ квартети и пѣсни за единични гласове достигатъ единъ голѣмъ брой — нѣкои отъ които снароднѣли. Освенъ това: сонати за цигулка и пиано; дуосонати; полонези.

Кюфератъ, Морисъ — Kufferath, Maurice — белгийски музикаленъ писателъ, род. 8 ян. 1852 въ Брюксель, умр. 8 дек. 1919 с. т., ученикъ по виолончель на Серве, училь история на изкуствата въ Брюксель и Лайпцигъ, писалъ: „Берлиозъ и Шуманъ“ (1879), „Вагнеръ и деветата симфония“, „Вагнеровия театъръ отъ Танхойзеръ до Парсифалъ“, „Музиканти и философи“ (1897), „Изкуството да се дирижира оркестъръ“, а също — върху Бетховеновия „Фиделио“, Моцартовата „Вълшебна флейта“ и Р. Щраусовата „Саломе“.